

for nødvendigt at beholde denne Form af fkerpet Arrest ved Siden af de andre, idet der dels er Individier, for hvilke denne Straf vil passe bedre end de andre Straffe, ligesom det ogsaa er en Straffart, der i de fleste Tilfælde lettere kan anvendes end den Straf, som den nærmest svarer til, nemlig mørk Arrest. Derhos er det ogsaa et Spørgsmaal, om det ikke i mange Tilfælde er en humanere Straf end den mørke Arrest. Jeg kan derfor ikke gaa ind paa Mindretallets Vndringsforslag i saa Henseende. Paa den anden Side skal jeg være meget villig til at indrømme, at det er en Straf, som ikke bør bruges altfor hyppigt. Det er en Straf, som jeg tror, under ordinære Forhold navnlig, vil vinde ved kun sjældent at komme til Anvendelse, og forsaavidt der fra Krigsbestyrelsens Side ved instruktiveste Bestemmelser kan gøres noget i saa Henseende, vil det ogsaa ske. — Med Hensyn til § 32 skal jeg indrømme, at der vil være en ikke ringe Vanstæklighed forbundet med at anvende Paragrafens Bestemmelser. Paragrafen gaar jo nemlig ud paa, at de Individier, som gjentagende og gjentagende gjøre sig skyldige i Forseelser, og som ikke kunne holdes til Orden med det Gode, skulde fjernes fra Afdelingerne for paa anden Maade at anvendes til Krigsmagtens Nytte. Det vil paa den ene Side være et meget stort Gode for Afdelingerne at slippe saadanne Individier, men paa den anden Side er der en meget betydelig Vanstæklighed forbundet med paa en passende Maade at faae dem anbragte, saaledes at ikke Menneftelighedens Fordringer trædes for nær, og det dog virkelig bliver en Lillægsstraf, der bliver anvendt. Jeg har imidlertid en fuld Fortrøstning om, at man vil kunne finde Udveie hertil, og jeg anser det derfor ogsaa for hensigtsmæssigt, at selve Loven ikke har givet mere bestemte Forstrifter om, hvorledes saadanne Individier skulde behandles, idet det er en meget vanskelig Sag, hvor man maatte maa prøve sig mere eller mindre frem. Jeg skal imidlertid som et Kuriosum bemærke, at vi ved Marinen for Diebliffet have en saadan Bestemmelse. Den er ialtsald albrig hævet. Der er en kongelig Anordning af 14de December 1813, som bestemmer saaledes, at visse Gaandværkere, naar de gjøre sig skyldige navnlig i Forsømmelse af Arbeide eller ere absente, som det kaldes, fra Bærstet, skulde kunne kommanderes til Tjeneste i ringeste Kvalitet og under strengeste Disciplin paa et fraliggende Sted i en vis Tid. Det er altsaa en Bestemmelse, som ikke saa lidet ligner den, som foreslaas her.

Med Hensyn til Muligheden for, at Loven skulde kunne træde i Kraft den 1ste Juli iaar, skal jeg bemærke, at jeg har det sikre Haab, at det vil kunne ske. Allerede strax efter at Lov-

forslaget havde været til 1ste Behandling her i Thinget, hvor det jo viste sig, at det i det Hele blev gunstig modtaget, traf jeg de fornødne Foranstaltninger til, at Udarbejdelsen af en Disciplinaranordning for Marinen kunde paabegyndes, og senere har jeg ligeledes ladet tilsvarende Arbeider paabegynde for Hærens Vedkommende. Som sagt, jeg har derfor fuldstændigt Haab om, at begge disse Disciplinaranordninger blive færdige forinden den 1ste Juli. Jeg vil dog sive til, at der altid kan være Usikkerhed i denne Verden, og at Sygdomstilfælde osv. maatte kunne gjøre, at de blive senere færdige, end det var ventet, men i saa Fald ser jeg heller ikke, at der er nogen virkelig Ulempe derved, da der kunde træffes midlertidige Bestemmelser, som fuldkomment kunde raade Bod paa den Ulempe, at de egentlige Disciplinaranordninger endnu ikke vare færdige.

Efter hvad jeg saaledes her har udtalt, vil jeg altsaa ikke kunne gaa ind paa noget af de Vndringsforslag, som ere stillede af det erede Mindretal i Udvalget angaaende Voiesstraffen. Jeg anser det for at være nødvendigt, at den bevares ikke alene ombord, men ogsaa i Land, og ikke alene for ekstraordinære Tilfælde, men ogsaa for ordinære Tilfælde. Med Hensyn til de andre Vndringsforslag er der eet, der gaar ud paa, at der med Hensyn til Hilsningen af Overmand skal tilføies, at denne kun skal ske, naar Overmanden er i Uniform. Der er jo talt saameget om denne Paragraf, og jeg skal derfor ikke komme videre ind paa den. Jeg indrømmer, at, havde denne Paragraf slet ikke staaet i dette eller tidligere Lovforslag, kunde naturligvis en saadan Bestemmelse være gaaet ind under § 158, og saa vilde der ingen Ulempe have været ved, at den havde været borte; men efter den Diskussion, den har givet Anledning til, er det selvfølgelig aldeles umuligt at gaa ind paa at lade den gaa ud. — Der er endvidere et Vndringsforslag om, at man ikke disciplinært skulde kunne idømme Arrest paa Vand og Brød; heller ikke dette ser jeg mig istand til at gaa ind paa. Jeg skal slutte med at anbefale Lovforslaget til det høie Thing i den Skikkelse, hvori det jo nu foreligger, og som er tiltraadt af dets Udvalgs flertal.

Blom: Jeg antager, at Forhandlingen nærmer sig sin Slutning, og at jeg derfor bør tage Ordet mod Mindretallets Udtalelser ved denne Behandling. Den erede Landstingsmand for 2den Kreds (Hæle) udtalte sig mod Voiesstraffen og fremhævede blandt Andet, hvad ogsaa i Mindretallets Betænkning er fremhævet, at den ikke er intensiv. Dette er jo fra et vist Synspunkt fuldkommen rigtigt; intensiv i strengeste Forstand er